

Beleidsregels ambtshalve vermindering gemeentelijke belastingen gemeente Waddinxveen

Tekstplaatsing

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Waddinxveen,

gelet op artikel 65 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de artikelen 231, 242 en 244 van de Gemeentewet juncto artikel 4:81 van de Algemene wet bestuursrecht.

Besluit:

vast te stellen de volgende:

Beleidsregels voor het toekennen van ambtshalve verminderingen gemeentelijke belastingen gemeente Waddinxveen

Artikel 1 Reikwijdte en definities

1. Deze beleidsregels gelden bij de heffing van gemeentelijke belastingen in de zin van artikel 219 van de Gemeentewet, met dien verstande dat onder gemeentelijke belastingen mede worden begrepen rechten die door de gemeente kunnen worden geheven.
2. Van deze beleidsregels zijn uitgezonderd belastingaanslagen, waaraan ingevolge een wettelijk voorschrift een op de voet van hoofdstuk IV van de Wet waardering onroerende zaken gegeven beschikking tot vaststelling van de waarde ten grondslag heeft gelegen, voor zover op deze aanslagen artikel 18a, eerste lid, onder b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van (overeenkomstige) toepassing is.
3. Voor de toepassing van deze beleidsregels wordt verstaan onder:
 - a. de ambtshalve vermindering: de vermindering, ontheffing, teruggaaf of vrijstelling van belastingen bedoeld in artikel 65 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en artikel 244 van de Gemeentewet;
 - b. de belanghebbende: de belastingplichtige of degene die de belasting als hoofdelijk medeaansprakelijke heeft betaald;
 - c. de driejaarstermijn: de termijn door welks verloop na het tijdstip van het ontstaan van de belastingschuld op voet van artikel 11, derde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, de bevoegdheid tot het vaststellen van een aanslag vervalft;
 - d. het bedrag van de vermindering: de vermindering van het belastingbedrag vermeerderd met (het daaraan toe te rekenen gedeelte van) de bestuurlijke boete of de kostenopslag, indien een bestuurlijke boete of een kostenopslag is toegepast. Het bedrag van de vermindering wordt berekend per belastingaanslag;
 - e. de belastingaanslag: de aanslag bedoeld in artikel 2, derde lid, onder e, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, met dien verstande dat voor de toepassing van deze beleidsregels wordt verstaan onder:
 - 1 de aanslag, de voorlopige aanslag, de navorderingsaanslag: het gevorderde bedrag; onderscheidenlijk het voorlopig gevorderde, het nagevorderde bedrag;
 - 2 het aanslagbiljet: de kennisgeving van het in onderdeel 1 bedoelde bedrag;
 - f. de belastingwet: algemeen verbindende voorschriften en beleidsregels op het gebied van gemeentelijke belastingen.

Artikel 2 Gevallen waarin ambtshalve vermindering wordt verleend

Ingeval het bedrag van de belasting had behoren te zijn vastgesteld op een bedrag dat tenminste € 5,00 lager is dan het te hoog vastgestelde bedrag van die belasting, verleent de heffingsambtenaar ambtshalve de vermindering waarvoor de belanghebbende redelijkerwijs in aanmerking komt, indien:

- a. een bezwaarschrift of een verzoekschrift niet-ontvankelijk wordt verklaard wegens het te laat indienen van het bezwaarschrift of het verzoekschrift dan wel om andere redenen van formele aard; of
- b. uit enig feit blijkt dat een belastingaanslag tot een te hoog bedrag is vastgesteld en deze aanslag bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid niet gehandhaafd kan worden.

Artikel 3 Uitzonderingen

Het bepaalde in artikel 2 vindt geen toepassing indien:

- a. ten tijde van het ontvangen van het bezwaarschrift of het verzoekschrift, dan wel op het tijdstip waarop het in artikel 2, onder b, bedoelde feit ter kennis van de heffingsambtenaar komt, de driejaarstermijn is verstreken;
- b. aannemelijk is dat de belanghebbende door opzet of grove schuld de wettelijke termijn voor het indienen van een bezwaarschrift of een verzoekschrift ongebruikt heeft laten verstrijken.
- c. bij het afmelden van de hondenbelasting, het overlijden van een hond niet kan worden aangetoond door middel van een verklaring van een dierenarts; of als bij het weggegeven of verkopen van een hond niet tenminste de naam- adres- en woonplaatsgegevens van de betreffende persoon worden overlegd. In de hiervoor genoemde gevallen zal de terugwerkende kracht van de afmelding van de hond worden beperkt tot een periode van zes weken, gerekend vanaf de datum van ontvangst van de afmelding.

Artikel 4 Jurisprudentie

1. Een uitspraak van de Hoge Raad, van een gerechtshof of van een rechtbank, waarin een toepassing van de belastingwet besloten ligt die voor de belanghebbende gunstiger is dan de bij de heffing van de belasting gevolgde toepassing, leidt niet tot het ambtshalve verlenen van vermindering van belasting indien de belastingaanslag of de voldoening op aangifte onherroepelijk is komen vast te staan voor de dag, waarop de uitspraak door de Hoge Raad, het hof of de rechtbank is gewezen, tenzij het college van burgemeester en wethouders op dit punt een afwijkende regeling heeft getroffen.
2. Hetgeen in het eerste lid is bepaald met betrekking tot een uitspraak van de Hoge Raad, van een gerechtshof of van een rechtbank, is in daartoe leidende gevallen van overeenkomstige toepassing op prejudiciële beslissingen van het Hof van justitie van de Europese Gemeenschappen alsmede op rechterlijke uitspraken van het hof en andere supranationale colleges.

Artikel 5 Mededeling van afwijzing

Indien geen termen aanwezig zijn om ambtshalve een vermindering te verlenen, wordt daarvan gemotiveerd mededeling gedaan in de uitspraak waarin de niet-ontvankelijkheid wordt uitgesproken van een bezwaarschrift of een verzoekschrift, bedoeld in artikel 2, onder a.

Artikel 6 Slotbepaling

1. Deze beleidsregels treden in werking met ingang van 1 januari 2012.
2. De Instructies inzake het verlenen van ambtshalve verminderingen van gemeentelijke belastingen van eerdere datum worden ingetrokken met ingang van de in het eerste lid genoemde datum, met dien verstande dat zij van toepassing blijven op de belastbare feiten die zich voor die datum hebben voorgedaan.
3. Deze beleidsregels worden aangehaald als 'Beleidsregels ambtshalve vermindering gemeentelijke belastingen gemeente Waddinxveen'.

Aldus vastgesteld door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Waddinxveen in zijn vergadering van 7 december 2011

*burgemeester en wethouders van de gemeente Waddinxveen,
de secretaris,
mw. A.B. Blomme*

*de burgemeester,
drs. H.P.L. Cremers*

Toelichting op de beleidsregels ambtshalve vermindering gemeentelijke belastingen gemeente Waddinxveen

1 Algemeen

Inleiding

Als belastingplichtige niet of niet binnen de daarvoor geldende termijnen bezwaar en beroep instelt, komt de aanslag door het verlopen van die termijnen formeel vast te staan. Dan geldt het beginsel van de formele rechtskracht, dat wil zeggen dat ook een onjuiste aanslag in principe niet meer kan worden aangetast en derhalve voldaan dient te worden. Op dit beginsel bestaan echter twee uitzonderingen:

- Indien de materiële belastingschuld groter is dan de formele schuld, heeft de belastingheffende instantie onder bepaalde voorwaarden tot vijf jaar na het einde van het kalenderjaar waarin de belastingschuld is ontstaan, de mogelijkheid een naheffings of navorderingsaanslag op te leggen (artikelen 16 en 20 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR));
- Het spiegelbeeld van deze regeling is de regeling m.b.t. ambtshalve vermindering (artikel 65 AWR). Op basis hiervan kunnen onjuiste aanslagen, met name die waar bij de formele belastingschuld hoger is vastgesteld dan de materiële schuld, alsnog gecorrigeerd worden.

Basis van de regeling

In het voorschrift van de staatssecretaris is de termijn waarbinnen de belasting- of inhoudingsplichtige aanspraak kan maken op het ambtshalve verlenen van vermindering of teruggaaf van belasting afgestemd op de termijn waarbinnen op de voet van de artikelen 16, derde en vierde lid, en 20, derde lid, van de AWR te weinig geheven belasting kan worden nagevorderd, onderscheidenlijk nageheven.

In de aanhef van de beleidsregels wordt verwezen naar de relevante artikelen in de AWR, de Gemeentewet en de Algemene wet bestuursrecht. Artikel 65 AWR geeft de (rijks)inspecteur de mogelijkheid tot het verlenen van ambtshalve vermindering. Artikel 231 van de Gemeentewet bepaalt (onder meer) dat artikel 65 AWR ook voor de gemeentelijke situatie van toepassing is en 'vertaalt' de inspecteur naar de heffingsambtenaar.

De gemeente kan bij het vaststellen van de regeling binnen het kader van wet en recht haar eigen beleidskeuzes maken. De heffingsbevoegdheid van de ambtenaar wordt uitgeoefend onder verantwoordelijkheid van het college van burgemeester en wethouders; het vaststellen van deze beleidsregels komt daarom toe aan het college. Dit is ook in overeenstemming met artikel 4:81 van de Algemene wet bestuursrecht. Artikel 244 van de Gemeentewet bepaalt dat de heffingsambtenaar naast een in de belastingverordening voorziene vermindering, ontheffing en teruggaaf ook een in de belastingverordening voorziene vrijstelling ambtshalve kan verlenen.

Artikel 1 Reikwijdte en definities

De beleidsregels ambtshalve vermindering gelden voor alle gemeentelijke belastingen en rechten. De heffingsmaatstaf voor de onroerende-zaakbelastingen (OZB) is echter gebaseerd op de waarde van de betreffende onroerende zaak zoals die bij WOZ-beschikking is vastgesteld. Voor de Wet WOZ bestaat een aparte regeling voor ambtshalve vermindering. Voor zover dat regime ook de OZB-aanslagen raakt, worden de OZB-aanslagen dan ook uitgesloten van de modelbeleidsregels. In artikel 44 van de Wet WOZ en het bijbehorende Uitvoeringsbesluit Wet waardering onroerende zaken is het volgende regime vastgelegd: indien binnen 5 jaar na het nemen van de beschikking blijkt dat de waarde te hoog is vastgesteld, vindt ambtshalve vermindering plaats indien de waarde tenminste 20% lager had moeten worden vastgesteld, met een minimum van € 5.000,-.

Dit laat onverlet dat in een aantal gevallen de WOZ-regeling niet (automatisch) van toepassing is op OZB-aanslagen, bijvoorbeeld bij afwezigheid van een WOZ-beschikking of verkeerde tenaamstelling van de aanslag. In dergelijke gevallen regelt de modelverordening OZB dat conform de bepalingen in de Wet WOZ een waarde wordt bepaald, maar niet dat een beschikking wordt vastgesteld, die eventueel ambtshalve kan worden verminderd. Voor dergelijke situaties is artikel 44 van de Wet WOZ niet van toepassing en evenmin het Uitvoeringsbesluit Wet WOZ. Voor deze situaties bestaat geen aparte regeling voor ambtshalve vermindering; daarom is in het tweede lid van de beleidsregels bepaald dat voor alle gemeentelijke belastingen waar de WOZ-waarde als heffingsgrondslag gehanteerd wordt, de systematiek van de Wet WOZ van toepassing wordt verklaard.

Termijn

Als termijn waarbinnen nog ambtshalve vermindering wordt verleend, is in de rijksregeling gekozen voor vijf jaar na het ontstaan van de belastingschuld. Deze termijn komt overeen met de termijn waarbinnen navordering en naheffing mogelijk zijn. Het wordt rechtvaardig geacht de burger voor te hoog vastgestelde aanslagen gedurende de zelfde periode tegemoet te komen als het de overheid (onder voorwaarden) mogelijk is te laag vastgestelde aanslagen te herstellen.

Het staat het gemeenten vrij voor een andere periode te kiezen. Dit is een afweging die deel uitmaakt van de gemeentelijke autonomie in eigen belastinggebied. De gemeentelijke belastingheffing is niet gebonden aan interne richtlijnen die door de staatssecretaris van Financiën worden uitgevaardigd aan

de Rijksbelasting- dienst. Het staat gemeenten dus vrij een alternatieve termijn op te nemen voor de ambtshalve vermindering. Een alternatief voor de vijfjaarstermijn dat in de praktijk door gemeenten veel gebruikt wordt, is een termijn van drie jaar. Dit in verband met artikel 11, derde lid, van de AWR, dat bepaalt dat de bevoegdheid tot het vaststellen van aanslagen vervalft door verloop van drie jaren na het tijdstip waarop de belastingschuld is ontstaan.

Ook in het model voor Waddinxveen is om die reden in de nieuwe (en de oude) beleidsregels gekozen voor een driejaarstermijn!

De overweging die daaraan ten grondslag ligt, is de volgende:

In het geval dat een belastingplichtige die meent onjuist of onterecht aangeslagen te zijn, de termijnen voor bezwaar en beroep ongebruikt heeft laten verlopen, staat de aanslag in principe vast. Het herstel van een onjuist of onterecht opgelegde aanslag betekent een alsnog verminderde belastingopbrengst.

De vraag is wie deze kostenpost dient te dragen. In principe bestaan hiervoor drie mogelijkheden:

- a degene die ten onrechte niet is aangeslagen maar wel belastingplichtig was;
- b de overheid die de aanslag onterecht heeft opgelegd en daarmee de gemeenschap (opbrengstverlies);
- c degene die ten onrechte is aangeslagen maar daartegen geen bezwaar heeft aangetekend.

Zolang mogelijkheid a bestaat, gaat in veel gemeenten de voorkeur ernaar uit de (juiste) belastingplichtige alsnog aan te slaan. Zodra echter die mogelijkheid is uitgesloten wegens het verloop van drie jaren na het ontstaan van de belastingplicht, is de keus moeilijker.

In geval b draait de gemeenschap op voor een fout van de overheid, in geval c een ten onrechte aangeslagen burger. Deze laatste heeft echter de mogelijkheid gehad bezwaar te maken tegen de aanslag en heeft hiervan geen gebruik gemaakt. In dat geval zijn veel gemeenten van mening dat er meer reden is deze burger te laten opdraaien voor een fout die hij niet heeft aangevochten dan de gehele gemeenschap, die hierin geen enkele rol heeft gehad.

Voorbeeld:

Bedrijf X is in 2006 aangeslagen voor het gebruikerstarief van de onroerende-zaakbelastingen voor een bedrag van € 1.000 vanwege het gebruik van een pand op het adres Voorbeeldsteeg 100.

In 2010 schrijft X dat zij al per 1 december 2005 de huur van het pand hadden opgezegd en het pand dus al voor deze datum hadden verlaten. Per 1 december 2005 heeft bedrijf Y het pand in gebruik genomen. Omdat X op de peildatum 1-1-2006 geen gebruiker meer was van Voorbeeldsteeg 100, was X dus over 2006 geen belasting verschuldigd en verzoekt daarom teruggave van de betaalde € 1.000.

Wat zijn nu de gevolgen indien is gekozen voor een vijfjaarstermijn?

Het verzoek van X vindt plaats binnen de termijn van vijf jaar dus de gemeente betaalt de ontvangen € 1.000 terug. Eigenlijk zou Y nu de belastingaanslag moeten betalen (bovengenoemde mogelijkheid a). Echter omdat de belastingschuld langer dan drie jaar geleden is ontstaan (1-1-2006) mag de gemeente de aanslag niet meer opleggen aan Y (bovengenoemde art.11, derde lid, AWR). In deze situatie draait de gemeente (en daarmee dus de gemeenschap) op voor het opbrengstverlies van € 1.000 (mogelijkheid b).

In beginsel ligt de fout bij de gemeente; immers die heeft de aanslag in eerste instantie aan X opgelegd in plaats van Y. Van X mag echter ook enige oplettendheid worden verwacht. Had X gereageerd binnen een termijn van drie jaar dan had de gemeente de aanslag alsnog aan de juiste belastingplichtige kunnen opleggen.

Ingeval de gemeente heeft gekozen voor een driejaarstermijn dan draait in dit voorbeeld X op voor de foutief opgelegde aanslag (mogelijkheid c). Dit wordt dan gerechtvaardigd vanwege het feit dat X geen gebruik heeft gemaakt van de bezwaarmogelijkheid en niet binnen een termijn van 3 jaar heeft gereageerd.

Navorderen en naheffen (de aanslag is dan voor een te laag bedrag opgelegd) kan onder voorwaarden gedurende een periode van vijf jaar na het ontstaan van de belastingschuld. Deze situaties komen bij de gemeentebelastingen in tegenstelling tot de rijksbelastingen vrijwel niet voor. Het hanteren van een vijfjaarstermijn ligt voor het Rijk daarom veel meer voor de hand dan bij een gemeente.

Het terugdraaien van een aanslag bij de verkeerde persoon en volgens opleggen aan de juiste persoon is een situatie die daarentegen bij de gemeentebelastingen veel vaker voorkomt. Het alsnog opleggen aan de juiste persoon dient, zoals eerder vermeld, plaats te vinden binnen een periode van drie jaar na het ontstaan van de belastingschuld. Het hanteren van een driejaarstermijn ligt voor een gemeente daarom meer voor de hand.

Overigens is er ook nog de mogelijkheid gebruik te maken van artikel 63 van de AWR (hardheidsclausule) dat voor onvoorziene gevallen uitkomst kan bieden. Echter gevallen die door hantering van welke termijn dan ook net buiten de boot vallen, kunnen hier geen baat van hebben, omdat nadrukkelijk bedoeld is dergelijke gevallen niet in aanmerking te laten komen voor ambtshalve vermindering.

Artikel 2 Gevallen waarin ambtshalve vermindering wordt verleend

In principe is voor het systeem van de modelbeleidsregels als eerder gezegd aansluiting gezocht bij de rijksregels inzake ambtshalve vermindering van belastingen. In de modelbeleidsregels bestaan twee aanleidingen om over te gaan tot ambtshalve vermindering van teveel betaalde belastingen:

- In de eerste plaats kan een bezwaarschrift of een verzoekschrift dat op formele gronden (te laat, niet gemotiveerd, geen machtiging, etc.) niet-ontvankelijk verklaard wordt, aanleiding geven toch tot vermindering over te gaan. Dit wordt dan in de uitspraak vermeld.
- In de tweede plaats is het mogelijk dat het de heffingsambtenaar uit welke bron dan ook blijkt dat de belasting op een te hoog bedrag is vastgesteld. Ook in dat geval kan ambtshalve vermindering worden verleend.

Daarmee wordt in feite een restcategorie gedefinieerd, die in alle voorkomende gevallen voor een oplossing zorg draagt. Dit zou echter tot onbedoelde situaties kunnen leiden. Zo zou een dergelijke ongeclausuleerde bepaling ertoe leiden dat een gemeente die ontdekt dat de kostendekkingsgraad van de afvalstoffenheffing slechts zeer weinig boven 100% ligt, verplicht kunnen worden de volledige opbrengst van die afvalstoffenheffing aan de burgers terug te betalen omdat de verordening onverbindend is. Om dit te voorkomen, is in de beleidsregels een extra voorwaarde opgenomen. Ontdekking van een dergelijk feit leidt slechts tot ambtshalve vermindering indien het afzien daarvan zou leiden tot strijd met de redelijkheid / het verbod van willekeur / algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Op deze wijze wordt voorkomen dat gemeenten onbedoeld grote financiële risico's lopen door het opstellen van beleidsregels voor ambtshalve vermindering.

Om te voorkomen dat bijvoorbeeld in de sfeer van leges ambtshalve verminderingen van enkele euro's of zelfs eurocenten moeten worden toegekend, is een drempelbedrag opgenomen voor ambtshalve vermindering van gemeentelijke belastingen. Teveel betaalde belasting vanaf een bepaald bedrag wordt dan in alle gevallen terugbetaald. Dit sluit aan op het beleid van de rijksbelastingdienst. Een eventuele rentevergoeding naar aanleiding van artikel 28 van de Invorderingswet 1990 maakt geen deel uit van het bedrag van de belasting en is dus niet relevant voor de bepaling van het drempelbedrag. In het model is overigens geen regeling van rentevergoeding opgenomen. De noodzaak hiertoe ontbreekt omdat artikel 28 van de Invorderingswet 1990 hier onverkort van toepassing is.

Artikel 3 Uitzonderingen

In de richtlijn van de staatssecretaris wordt een nadrukkelijke uitzondering gemaakt voor twee gevallen. In de eerste plaats voor het geval dat de vijfjaarstermijn (Waddinxveen driejaarstermijn) is verstreken. Dan is het in principe niet meer mogelijk ambtshalve vermindering te verlenen. Hierin volgen de beleidsregels van Waddinxveen het rijksbeleid (maar dan met een driejaarstermijn).

Onderdeel c. is in een latere wijziging toegevoegd aan deze beleidsregels. De hondenbelasting wordt begin van het belastingjaar voor het gehele jaar vooruit geheven. Indien een hond overlijdt of wordt weggedaan dan dient hiervoor een afmeldformulier te worden ingevuld. Is een hond overleden dan wordt een bewijs gevraagd, b.v. van een dierenarts. Is de hond weggeven of verkocht dan dient te worden vermeld aan wie. In artikel 242 van de Gemeentewet is geregeld dat een afmelding moet plaatsvinden binnen zes weken nadat bedoeld feit heeft plaatsgevonden. Als nog geen aanslagbiljet is ontvangen dan is dit zes weken na dagtekening van het nog te ontvangen biljet. Vindt de afmelding plaats buiten deze termijn van zes weken dan heeft de heffingsambtenaar alsnog de mogelijkheid ambtshalve de vermindering met terugwerkende kracht te verlenen (art. 244).

In de bepaling in onderdeel c. is een voorwaarde opgenomen om met terugwerkende kracht hiervoor in aanmerking te komen. Voor de hondenbelasting is deze voorwaarde dat het overlijden van de hond wordt aangetoond door bijvoorbeeld het overleggen van een verklaring van de dierenarts. Bij een weggegeven of verkochte hond moeten minimaal de NAW-gegevens van de desbetreffende persoon of instantie op het afmeldformulier worden vermeld.

Kan een en ander niet worden aangetoond dan zal de terugwerkende kracht van de vermindering zich beperken tot een maximum periode van zes weken, gerekend vanaf de datum van ontvangst van de afmelding.

Artikel 4 Jurisprudentie

Bij de beoordeling van rechtspraak die wordt gewezen na de heffing van belasting, geldt als regel dat deze jurisprudentie geen invloed meer kan hebben op de vastgestelde belasting. Hierin wordt wederom het rijksbeleid gevolgd. Uitzondering op deze regel bestaat als het college van burgemeester en wethouders besluit een afwijkende regeling te treffen. Overigens is het ook mogelijk dat met belastingplichtige is afgesproken zijn bezwaar ambtshalve nog te herzien na afloop van een gerechtelijke procedure in een vergelijkbaar geval (proefprocedure). In Waddinxveen is dit in het verleden ook al enkele malen toegepast. De VNG beveelt aan dergelijke afspraken niet onder de werking van deze modelbeleidsregels te plaatsen, omdat de ambtenaar dan gebonden is aan de drempels van € 10,- en eventueel 20%. Het vertrouwensbeginsel vereist in dergelijke gevallen dat de zaak in alle gevallen volledig in overeenstemming met de proefprocedure wordt gebracht, tenzij anders is afgesproken.

Artikel 5 Mededeling van afwijzing

Indien uit onderzoek blijkt dat belanghebbende niet in aanmerking komt voor een ambtshalve vermindering, wordt hem dat schriftelijk medegedeeld in de uitspraak op bezwaar of in de beslissing op zijn verzoekschrift. Het kan ook zijn dat 'enig feit' (anders dan een ingekomen bezwaar- of verzoekschrift) aanleiding gaf tot het ambtshalve onderzoeken van de hoogte van de belasting. Indien een dergelijk onderzoek uiteindelijk niet leidt tot het verlenen van ambtshalve vermindering, bestaat er geen noodzaak belastingplichtige mededeling te doen van het onderzoek of de uitkomst daarvan.

Artikel 6 Slotbepaling

De slotbepaling is zoals gebruikelijk bij beleidsregels. Overigens gelden voor deze beleidsregels de gebruikelijke regels met betrekking tot bekendmaking. Een bekendmaking in de gemeenterubriek volstaat. Hierbij wordt melding gemaakt van het vaststellen van de beleidsregels en van de mogelijkheid deze kosteloos in te zien.

Tenslotte

Er kunnen zich situaties voordoen waarin de heffingsambtenaar moet afwijken van de in deze beleidsregels neergelegde regeling. Daarbij kan men denken aan de situatie dat vanwege één of meer algemene beginselen) van behoorlijk bestuur de heffingsambtenaar in een concreet geval een vermindering of teruggaaf ambtshalve zou moeten verlenen.

Voorbeeld: Een belastingplichtige heeft afgezien van het instellen van beroep bij de belastingrechter op grond van de toezegging van de heffingsambtenaar dat de aan de belastingplichtige opgelegde aanslag zal worden verminderd indien de gemeente in een procedure betreffende een door een andere belasting- plichtige ingesteld beroep over een soortgelijk geval in het ongelijk wordt gesteld. Nadat de uitspraak van de rechter op het laatstgenoemde beroep onherroepelijk is geworden, komt de heffingsambtenaar tot de conclusie dat de belastingplichtige op grond van die uitspraak in aanmerking komt voor een vermindering van de hem opgelegde belastingaanslag. Een artikel van de beleidsregels staat aan het verlenen van de vermindering in de weg. De heffingsambtenaar heeft de belastingplichtige echter toegezegd dat de aanslag zal worden verminderd. Het vertrouwensbeginsel dwingt de heffingsambtenaar tot het verlenen van de toegezegde vermindering.

Ander voorbeeld: Een belastingplichtige heeft na een afwijzende uitspraak op zijn bezwaarschrift geen beroep ingesteld, maar een gesprek aangevraagd met de verantwoordelijke wethouder. In dat gesprek (dat plaats heeft na verloop van de beroepstermijn) doet de wethouder de toezegging dat de belastingaanslag van zijn gesprekspartner zal worden verminderd tot een overeengekomen bedrag. De wethouder is niet bevoegd deze toezegging te doen, alleen de heffingsambtenaar is bevoegd. In diverse procedures heeft de rechter bepaald dat de gemeente niet gebonden is aan een dergelijke toezegging. Alleen een toezegging van een bevoegde functionaris bindt de gemeente. Indien de gemeente een dergelijke toezegging niet nakomt, krijgt de gemeente de naam een onbetrouwbare partner te zijn. Het is daarom van belang dat een wethouder geen toezeggingen doet zonder dit met de heffingsambtenaar te bespreken.